

“Putinova pudlica” ili samosvojan državnik

Davor Boban

Medvedev je odbacio koncept “suverene demokracije”, koji je skovan u Kremlju kako bi se opravdale autoritarne tendencije u ruskoj politici

U svibnju 2008. u svečanoj kremaljskoj dvorani, predsjedniku je zakletvu položio treći ruski predsjednik od 1991. – Dmitrij Medvedev. Ruski predsjednički izbori nikad nisu bili posebno dramatični. Iznimka su bili izbori 1996, kada se vodila ogorčena predizborna borba između Borisa Jeljcina i komunističkog čelnika Genadija Zjuganova. No izbori 2008. bili su posve predvidivi, jer je pobjednik bio poznat i prije no što su održani. Razlog tome bio je poziv Vladimira Putina ruskim građanima da glasuju za Medvedeva. Kao što je nekoliko mjeseci prije toga pozvao birače da na parlamentarnim izborima glasuju za stranku Ujedinjena Rusija, pred predsjedničke izbore pozvao ih je da glasuju za Dmitrija Medvedeva. Ruski su se građani spremno odazvali na oba poziva, jer su Putinu vjerovali kao nijednome drugom političaru od sloma komunizma 1991. Osam godina njegova vladanja bilo je praćeno snažnim gospodarskim razvojem i rastom životnog standarda, te je velik broj građana prihvatio njegove predizborne sugestije.

Putin se nakon dva uzastopna mandata nije mogao kandidirati i treći put, pa su mu preostale dvije opcije: promijeniti Ustav kako bi se mogao natjecati i treći put ili izabrati svog nasljednika. Odlučio se za drugu opciju i nakon poduljeg dvoumljenja o tome tko bi mogao biti njegov nasljednik izbor je pao na Medvedeva. Takav način odabira predsjedničkog kandidata nije novina u suvremenoj Rusiji. I sam je Putin od gotovo nepoznatog dužnosnika postao premijer u kolovozu 1999, a nekoliko mjeseci kasnije i predsjednik države, zahvaljujući Borisu Jeljcinu. Inauguriranjem Putina za svoga nasljednika na mjestu “cara Rusije” tada već iznimno nepopularni Jeljcin uspio je povući posljednji jaki potez kojim je snažno utjecao na buduću razvoj zemlje.

Poglavlar Rusije: “nasljedni monarh” ili republikanski predsjednik

U monarhijama državnog poglavara, po pravilu, nasljeđuje krvni srodnik monarha ili osoba koju on ustoliči. U republikama državni poglavlar nema ovlast da imenuje svog nasljednika, nego se to prepušta građanima ili posebnome izborničkom tijelu. Uspon pojedinaca na položaj ruskog predsjednika kom-

binacija je ta dva načela. Na to su utjecali kako politički razvoj zemlje i njezinih institucija u proteklih dvadesetak godina, tako i konkretni odnosi moći među najvažnijim političkim akterima. Na način regrutiranja elite i obrasce njezina ponašanja snažno su utjecali izborni i stranački sustav te sustav vlasti. Tijekom Jeljcinove vladavine devedesetih godina političke su institucije bile nerazvijene i slabe: stranački sustav nije bio institucionaliziran, izborni je sustav pogodovao fragmentaciji parlamenta, a institucije državne vlasti međusobno su se sukobljavale i tako otežavale stabilizaciju novoga političkog sustava. Takvu stanju umnogome je pridonio sam Jeljcin, kreator tog sustava. Slavljen kao demokrat koji je spriječio državni udar protiv Gorbačova 1991. i kao čovjek koji je Rusiji donio demokraciju, u nekoliko se godina pretvorio u onemoćalog državnika kojim je manipulirala okolina, ozloglašena oligarhijska skupina koja je kombinirala ekonomsku i političku moć kako bi ostvarila vlastite interese.

Jeljcin se nakon dva odslužena mandata imao pravo kandidirati i treći put – jer je prvi mandat osvojio 1991. kada je na snazi bio stari ustav – ali se radije odlučio odabrati svog nasljednika. Odskočna daska za predsjedničku dužnost mogla je biti pozicija premijera, te je Jeljcin u nešto više od godinu dana, od ožujka 1998. do kolovoza 1999. promijenio čak četiri predsjednika vlade. Posljednji u nizu bio je Vladimir Putin, dotadašnji šef Federalne službe sigurnosti. Do tada slabo poznat široj javnosti, Putin je iznimno brzo postao vrlo popularan, te je u roku od sedam mjeseci bio izabran za novog predsjednika države. Nakon početne opreznosti na čelu države u prvih nekoliko mjeseci, okrenuo je ploču i počeo obračun s oligarsima. Pravilo koje je postavio bilo je jednostavno: ako žele zadržati stečeno bogatstvo, moraju se odreći politike. Premda je nedvojbeno da svi ruski oligarsi imaju putra na glavi zbog načina na koji su se obogatili, selektivna primjena prava u borbi s njima nije naišla na simpatije u zapadnom svijetu. Kako god, Putin se riješio političke konkurencije i od njihova potencijalnog pijuna pretvorio se u neupitnoga glavnog aktera ruske politike.

Ruski Ustav propisuje da nitko ne može biti predsjednik države više od dva mandata uzastopce, ali to ne znači da ne može biti predsjednik više od dva mandata ukupno. Prije nego što je 2008. napustio Kremlj, Putin je trebao pronaći osobu koja bi ga privremeno zamijenila na čelu države kako bi se, nakon stanke, ponovno mogao vratiti na predsjedničku dužnost. Alternativa privremenom povlačenju bila je promjena Ustava kojom bi se ukinula zabrana višestrukih uzastopnih mandata predsjednika države. Premda su zapadni analitičari smatrali kako je ta alternativa vrlo izgledna, Putin je ipak odlučio ne mijenjati Ustav i pronaći privremenu zamjenu. U igri su bila dvojica prvih zamjenika premijera, Sergej Ivanov i Dmitrij Medvedev, te se dugo nije znalo koji će od njih postati njegov odabranik. Naposljetku je izbor pao na Medvedeva. Prihvativši ponuđenu priliku i dobivši javnu potporu Putina, Ujedinjene Rusije i još nekih stranaka, Medvedev je ušao u predsjedničku utrku i glatko pobijedio.

Nasuprot izborima 2000. kada se budući predsjednik za svoju pobjedu morao uglavnom boriti sam, izbori 2008. bila su obilježeni aktivnom ulogom dotadašnjeg predsjednika. Na izborima 2000. budući predsjednik nije ovisio o starome, jer se Jeljcin posve povukao iz politike nakon što je podnio ostavku. Da bi od pijuna postao akter, Putin se, dakle, nije trebao riješiti svoga prethodnika, nego oligarha iz svoga okruženja. Medvedevu je, pak, i prije nego što je došao u Kremlj bilo zajamčeno da će biti pod paskom dotadašnjeg predsjednika, koji se nije kanio povući iz politike poput Jeljcina. U takvim je okolnostima malo tko pomišljao da bi novi predsjednik države mogao biti samostalan u odnosu prema Putinu. Budući da je Medvedev nakon položaj-

ne predsjedničke prisega imenovao Putina premijerom, nastalo je stanje u kojemu pretpostavljena ovisnost predsjednika o premijeru kolidira s ruskim ustavnim uređenjem. Ustav Ruske Federacije iz 1993. uspostavio je, naime, sustav vlasti unutar kojega predsjednik države, zajedno s parlamentom, kontrolira rad vlade te je može, kao i parlament, smijeniti s dužnosti. To je polupredsjednički sustav vlasti, i to "jaki" predsjedničko-parlamentarni podtip. Za polupredsjednički sustav vlasti općenito je

Za razliku od oštine koju je povremeno iskazivao u vanjskoj politici, u unutarnjim pitanjima Medvedev se nije usudio odlučnije suprotstaviti politici Putinove vlade

karakteristična dvojna struktura izvršne vlasti na čijem se čelu nalaze "dvije glave": predsjednik države i premijer. No u predsjedničko-parlamentarnom podtipu predsjednik je u prednosti pred premijerom jer ga može smijeniti, dok premijer predsjedniku ne može ništa. Takav ustavni okvir ipak nije dovoljan da bi predsjednik države mogao nesmetano vladati. Najzorniji primjer za to upravo je Boris Jeljcin, koji se tijekom svoja dva mandata neprestance sukobljavao s parlamentom. Razlog tomu nisu bile samo ustavne norme koje su odredile okvir unutar kojega tijela vlasti djeluju, nego i Jeljcinovo zanemarivanje stranačkog života u zemlji i zauzimanje za to da predsjednik države bude nadstranačka ličnost. Time se odrekao mogućnosti da se poveže s nekom strankom u parlamentu koja bi mu mogla biti poveznica sa zakonodavnim tijelom i pomoću koje bi se mogla uspostaviti konsolidirana vlast. Uvidjevši da se to Jeljcinu obilo o glavu, Putin takvu grešku nije ponovio. Neposredno prije parlamentarnih izbora u prosincu 1999. osnovao je stranku Jedinstvo, a zatim je 2001. potaknuo osnivanje Ujedinjene Rusije. Ta je stranka naglo postala popularna, ne zbog svoga rada ili programa koji je privukao ruske građane, nego zbog potpore koju joj je javno davao Putin. On je, pak, preko nje uspio ostvariti kontrolu nad parlamentom u kojemu ona od 2003. ima apsolutnu mandatnu većinu. Tako se zatvorio krug. Putin je kombinacijom svojih ustavnih ovlasti i intervencije u stranački sustav stvorio moćnu strukturu vlasti koja je bila prava suprotnost sustavu koji je uspostavio Jeljcin. Pritom je još jedan element bio iznimno važan. To je bila iznimna Putinova popularnost, stečena ponajviše zbog rasta životnog standarda stanovništva, dok je Jeljcin bio nepopularan jer nije uspio spriječiti nered u kojemu se Rusija nalazila tijekom njegova vladanja. Čak i da nije onemoćao zbog vrlo narušenoga zdravlja, Jeljcina bi vjerojatno zadesila Gorbačevljeva sudbina: od najpopularnijeg političara i najmoćnije osobe u zemlji postao je efemerna ličnost koja je bila zanimljivija zapadnim medijima nego vlastitim sunarodnjacima. Ta opasnost, bilo je jasno, neće snaći Putina. No kakav će onda biti odnos između novoga i starog predsjednika? Dok je Jeljcin politički bio slab, jer nije znao kako kombinirati svoje goleme ustavne ovlasti sa stvarnim političkim životom u zemlji, Putin je postao iznimno moćan upravo zato što je znao kako to učiniti, ali i zato što mu "za vratom" nije visio bivši predsjednik. Medvedev je, možda, politički talentiran kao i Putin, ali mu Putin "visi za vratom". Njihov odnos ilustrira i to što, navodno, Medvedev Putina oslovljava s "Vi", a Putin Medvedeva s "ti".¹ Putin se tako našao u vrlo povoljnu položaju u koji njegov nasljednik ne može doći. Ili ipak može? Tko je zapravo Dmitrij Medvedev?

Put Medvedeva k vlasti

Dmitrij Medvedev rodio se 1965. u Lenjingradu, današnjem Sankt Peterburgu. Na sveučilištu u rodnom gradu studirao je pravo i postao doktor pravnih znanosti 1990. U politiku se uključio u godinama prijelaza iz komunizma u demokraciju. Već se tu pojavila prva politička poveznica s njegovim kasnijim šefom Putinom. Naime, u politiku se, kao i Putin, uključio tako što je postao član izbornog tima Anatolija Sobčaka, koji je 1991. postao gradonačelnik Sankt Peterburga. Potom je s Putinom nekoliko godina radio u upravi tog grada. Tih je godina, osim političke, razvijao i sveučilišnu i poduzetničku karijeru. Na političkoj je ljestvici sporije napredovao od Putina, kojemu je bio stalno podređen: krajem 1999. imenovan je zamjenikom predstojnika Ureda Vlade, 2000. zamjenikom predstojnika predsjednikove administracije, a 2003. predstojnikom te administracije. Tek je 2005. postao prvi zamjenik premijera. Osim dužnosti u kremaljskoj administraciji, prije ulaska u vladu bio je član i predsjednik uprave Gazproma. Premda nije pripadao osiromašenome i poniženom dijelu stanovništva nove Rusije, do prije desetak godina nije pripadao ni novoj eliti. Bio je tek jedan od mnogih, manje ili više uspješnih, Rusa koji su izbjegli pad u bijedu i koji su bili uključeni u politiku na nižim razinama. Tek se s Putinovim usponom na vrh uzdiže i njegov bivši suradnik.

Nakon predsjedničkih izbora 2008. uspostavljen je tandem Putin – Medvedev u kojemu je premijer prvi put od 1991. postao moćniji od predsjednika države

Nakon što je postao predsjednik države, vrlo je brzo došao u prigodu da pokaže svoje državničke sposobnosti. U inauguracijskom je govoru istaknuo potrebu jačanja građanskih i demokratskih prava i sloboda, te poštovanja pravnog poretka. Medvedev je odbacio koncept "suverene demokracije", koji je skovan u Kremlju kako bi se, pod izlikom da svaka zemlja ima pravo odrediti vlastiti oblik demokracije, opravdale autoritarne tendencije u ruskoj politici.² Taj je koncept nailazio na podsmijeh Zapada, jer se pod pojam demokracije pokušao podmetnuti politički sustav koji nije udovoljavao zapadnim demokratskim standardima. Dodatne simpatije u liberalnim krugovima izazivao je i svojim javnim istupima u kojima je iznosio političke stavove koji su ocijenjeni "mekšima" od Putinovih. No ta je "mekoća" bila praćena i "tvrdim riječima" koje su, u konačnici, pokazale da postoji kontinuitet s Putinovom politikom. Verbalno laviranje između zauzimanja za demokraciju i vođenja zemlje čvrstom rukom, koje je obilježilo Putina, karakterizira i Medvedeva.

Medvedeva je na mjestu predsjednika države već u ljeto 2008. dočekalo vatreno krštenje. U kolovozu je izbio kratkotrajni rat između Rusije i Gruzije u kojemu je ruska vojska izbacila gruzijsku iz odmetnutih pokrajina Abhazije i Južne Osetije.³ Tijek, trajanje i ishod tog rata za rusku stranu bili briljantni u odnosu prema čečenskim ratovima koje su vodili Jeljcin i Putin. Medvedev je, bez obzira na kontroverznost ruske akcije, pokazao liderske osobine koje su Rusima drage, a to su odlučnost i djelotvornost. Izbacivanje gruzijske vojske iz pobunjenih pokrajina opravdavallo se time da je ruska vojska dužna ispuniti

obvezu koju ima kao mirovni posrednik među zaraćenim stranama. Već se tada činilo da je to bio samo paravan koji je ruski vrh koristio kako bi zadao udarac težnjama Zapada da Gruziju uključi u NATO. Rusija je zbog toga odmah priznala Južnu Osetiju i Abhaziju kao neovisne države. To je bio jasan znak SAD-u da je taj dio svijeta rusko interesno područje na koje je zabranjen pristup Zapadu. Medvedev se u toj akciji istaknuo jer je on, a ne Putin, bio u prvom planu u njezinu provođenju, pokazavši pritom jednaku oštrinu prema Zapadu kakvu je pokazivao i njegov prethodnik.

Oštra politika prema Gruziji nije bila iznimka. Osim što je odbio normalizirati odnose s tom zemljom sve dok je na njezinu čelu Mihail Sakašvili, 2009. je izjavio i da odbija poslati novoga ruskog veleposlanika u Kijev, jer ne želi normalizirati odnose s Ukrajinom zbog njezinih ondašnjih čelnika. Oštra retorika pratila je i objavljivanje pet točaka ruske vanjske politike u ljeto 2008. u kojima se, među ostalim, istaknulo da postoje područja u kojima Rusija ima posebne interese, te je naglašena nakana Rusije da štiti svoje građane koji žive u inozemstvu. To se ponajprije odnosilo na Ruse koji žive u nekadašnjim sovjetskim republikama. I akcija protiv Gruzije djelomice se opravdavala potrebom zaštite ruskih građana koji žive u Južnoj Osetiji i Abhaziji. Medvedev se u svojim vanjskopolitičkim ciljevima dotaknuo i stare ruske boljke koja se pojavila poslije raspada Sovjetskog Saveza. SAD su ostale jedina svjetska supersila, pa se pojavio strah od američke dominacije u svijetu. Stoga se među ciljevima ruske vanjske politike ističe i neprihvatljivost postojanja unipolarnog svijeta, koji treba zamijeniti multipolarnim svijetom.

Za razliku od oštine koju je povremeno iskazivao u vanjskoj politici, u unutarnjim pitanjima Medvedev se nije usudio odlučnije suprotstaviti politici Putinove vlade. Tek je katkad oprezno kritizirao njezine neuspjehe na određenim područjima ili je davao izjave u kojima je isticao "da je dao nalog vladi" da nešto učini. Tako je, primjerice, početkom 2009. kritizirao vladu zbog neuspjeha u provedbi svih planiranih mjera za suzbijanje gospodarske krize, a u lipnju 2010. je zatražio od vlade da u roku od godine dana stvori investicijski fond u kojemu će sudjelovati državni i privatni kapital. Jedan od značajnijih poteza u proteklom dijelu mandata zbilo se početkom ove godine kada je otpustio neke dužnosnike Ministarstva unutarnjih poslova zbog pritužbi na korumpiranost policije. Osim rijetkih izravnih kritika upućenih vladi, ponekad je vladu kritizirao i neizravno. Tako je u protekle dvije godine povremeno naglašavao potrebu razvoja i modernizacije Rusije, ali u okviru demokratskog uređenja i bez državnog paternalizma. Isticao je opasnost od totalitarizma koji je zemlja proživjela pod sovjetskom vlašću te nedopustivost da se ubuduće razvija prema modelu iz carskoga i sovjetskoga razdoblja, koji je podrazumijevao modernizaciju bez osobnih sloboda građana. Naglašavanje demokratskih vrijednosti kod stranih je analitičara stvaralo uvjerenje kako Medvedev implicitno kritizira Putina zbog autoritarnosti u koju je Rusija upala tijekom njegova dva predsjednička mandata. Ali, te izjave nisu bile povezane s konkretnim mjerama kojima bi se nešto značajnije promijenilo. Djelotvorna je akcija izostala, primjerice, i prošle jeseni kada su se održavali lokalni izbori u Rusiji. Na njima je Ujedinjena Rusija ponovno pomela sve svoje protivnike, pa su se zbog toga preostale tri parlamentarne stranke pobunile i zatražile od Medvedeva da, kao čuvar ustavnog poretka, naredi ponovno prebrojavanje glasova. On je izjavio kako se mora promijeniti stanje u kojemu Ujedinjena Rusija ima toliku dominaciju nad ostalim strankama, ali nije učinio ništa da se to i dogodi.

"Tandemokracija" Putina i Medvedeva

Jasno je da je mogućnost Medvedevljeva samostalnog vođenja politike ograničena, kako se i pretpostavljalo da će biti nakon što dođe na vlast. Takvo ograničenje moći državnog poglavara nije novina koja je nastala s Putinom, nego je povremeno postojalo i u sovjetsko doba, pogotovo poslije Staljinove smrti 1953. i Hruščovljeve smjene 1964. Ipak, ta su ograničenja bila razmjerno kratkotrajna i brzo bi bila zamijenjena novom koncentracijom vlasti. Ona je u Rusiji postojala i nakon izlaska iz komunističkog sustava, a nije napuštena ni danas. Nakon predsjedničkih izbora 2008. uspostavljen je tandem Putin – Medvedev u kojemu je premijer prvi put od 1991. postao moćniji od predsjednika države. I danas, dvije godine nakon uspostave tog tandema, jasno je da je jedan od njegova dva člana dominantan. Ipak, s obzirom na izjave koje je dao u javnosti, Medvedev se možda počeo pomalo oslobađati ovisnosti o Putinu. Na pitanja stranih novinara hoće li se kandidirati na sljedećim predsjedničkim izborima Medvedev je oprezno izjavio kako je to moguće ako budu ispunjeni određeni uvjeti, to jest ako rezultati njegova rada budu prihvatljivi ruskim građanima.⁴ Pritom je naglašavao da između njega i Putina nema nesuglasica i da ih mnogo toga zajedničkoga veže.⁵ Putin je čak izjavio i da će se njih dvojica dogovoriti o tome tko će se kandidirati na sljedećim izborima.⁶ Pojedini su analitičari izrazili stajalište da su takve izjave pokazatelj želje predsjednika Medvedeva da se osamostali i da iskoristi popularnost koju je u međuvremenu stekao kako bi se natjecao za drugi uzastopni mandat. No da bi se razumjelo ponašanje tandema Putin – Medvedev u javnosti potrebno je imati na umu kako su proteklih godina tekli politički procesi u Rusiji.

Najprije upada u oči nedostatak transparentnosti u djelovanju institucija vlasti. Drugo, uporno se nastojao stvoriti privid da u zemlji postoji demokracija, uključujući i spomenuti koncept "suverene demokracije". Ilustrativan primjer koji to dokazuje jest intervencija Kremlja u ruski stranački sustav. Nakon što je osnovana Ujedinjena Rusija, koja je na valu Putinove popularnosti pomela sve ostale političke stranke i postala jedina relevantna stranka u zemlji, Kremlj je inicirao stvaranje novih stranaka kako bi se održao privid istinskog višestranačja i kompeticije među političkim akterima. One bi, poput Ujedinjene Rusije, bile prokremaljski orijentirane, ali formalno ne bi pripadale istoj političkoj opciji. Primjer je takve stranke Pravedna Rusija, koja vrlo oštro nastupa protiv Ujedinjene Rusije, ali ne i protiv Putina. Ako je tako u stranačkom sustavu, onda se može pretpostaviti da se stvara privid kompeticije i među ostalim političkim akterima. Takva tvrdnja može sličiti teorijama urote, ali u pseudodemokratskom sustavu, kakav je ruski, zbog nedovoljne transparentnosti zaključci o načinu na koji vlast djeluje izvode se iz ograničenog broja podataka i na temelju analogije s poznatim i uočenim oblicima djelovanjima. Čak i među stručnjacima koji se bave Rusijom vlada nedoumica o tome što se zapravo zbiva iza kremaljskih zidina. Čini se vjerojatnim da se Putin i Medvedev nastoje u javnosti ponašati tako da se stvori privid o određenoj razini kompeticije među potencijalnim glavnim predsjedničkim kandidatima, premda ona zapravo ne postoji.

Kako se može nazvati sadašnja strukturu ruske izvršne vlasti? Jedan je analitičar strukturu ruskog vrha ocijenio kao trijumvirat, koji čine Vladimir Putin, zamjenik premijera Igor Sečtin i tek potom Dmitrij Medvedev. Drugi je Medvedeva nazvao Putinovom "prvom damom".⁷ Treći, pak, sadašnje stanje nazivaju "tandemokracijom". U studenom 2008. Medvedev je predložio ruskom parlamentu ustavne promjene kojima bi se mandat

predsjednika države produljio s četiri na šest godina, a prvog doma parlamenta s četiri na pet godina. Zastupnici su prijedlog prihvatili i time omogućili budućem predsjedniku da svoju dužnost može obnašati 12, a ne samo osam godina kao dosad. Tko god pobijedi na predstojećim izborima, tom je ustavnom promjenom stvoren institucionalni preduvjet za još dominantniju poziciju budućeg predsjednika nego što je to bilo tijekom Putinovih predsjedničkih mandata. Pobijedi li Putin, još će više učvrstiti svoj položaj. Pobijedi li Medvedev, bit će moćniji nego sada, jer će njegova pobjeda biti pokazatelj da Putin više nije najpopularniji političar u zemlji, te bi se cjelokupna struktura njegove moći mogla urušiti. S jednim ili s drugim na čelu države, vrlo je vjerojatno da će institucija ruskog predsjednika ponovno biti izrazito moćna.

Bilješke

- 1 <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/russia/7386448/Dmitry-Medvedevs-Russia-still-feels-the-cold-hand-of-Vladimir-Putin.html>
- 2 <http://www.guardian.co.uk/world/2007/dec/10/russia>
- 3 http://www.times.spb.ru/index.php?action_id=2&story_id=29784
- 4 <http://rt.com/Politics/2010-04-24/medvedev-interview-norwegian-media.html>
- 5 http://english.pravda.ru/russia/kremlin/04-12-2009/110932-medvedev_putin-0
- 6 http://www.rferl.org/content/Medvedev_Says_2012_Run_Putin_Return_Possible/1835977.html
- 7 http://www.rferl.org/content/Medvedev_Marks_A_Year_In_The_Kremlin_But_Does_He_Rule/1623372.html